

عنوان مقاله:

گردشگری فرهنگی راهبردی جهت ایجاد همدلی در گروه های قومی کشور

محل انتشار:

هشتمین کنگره انجمن ژئوپلیتیک ایران همدلی اقوام ایرانی انسجام و اقتدار ملی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 39

نویسندگان:

محسن جان پرور - استادیار جغرافیای سیاسی دانشگاه فردوسی مشهد

ریحانه صالح آبادی - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

مفهوم همدلی در تاریخ اندیشه علوم اجتماعی، سیاسی و انسانی سابقه ای طولانی دارد و منظور از آن هماهنگی میان اجزای تشکیل دهنده کل نظام اجتماعی است. انسانها در جوامع مختلفی زندگی می کنند و هر جامعه فرهنگی دارد. در این بین گردشگری فرهنگی همواره از جمله گونه های اصلی گردشگری در ایران و به طور کلی کشورهای در حال توسعه محسوب می شود. ایران کشوری متنوع، متکثر و مرکب از اقوام گوناگون است که در میان آنها عناصر هویتی، دینی، ذهنی، تاریخ مشترک و جغرافیای واحد از اهمیتی بسیار برخوردار است. پیش زمینه تقویت همدلی ملی در یک جامعه، وجود شناخت مشترک قومیت ها از یکدیگر است. این مقاله با روش توصیفی-تحلیلی به بررسی نقش گردشگری فرهنگی در میان قومیت های مختلف کشور و ایجاد همدلی میان آن ها می پردازد. یافته های تحقیق بیان می کند که گردشگری فرهنگی، زیربنای برقراری شناخت مشترک و درک متقابل میان قومیت ها می باشد. از جمله تأثیرات مثبت گردشگری در همدلی ملی عبارتست از: افزایش مناسبات و مبادلات فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی و علمی، میان ملل و اقوام مختلف و فواصل جغرافیایی، کمک به برقراری تفاهم، همبستگی، همگونی و همکاری بین المللی؛ افزایش سطح مشارکت اجتماعی و در نهایت می توان نتیجه گرفت، توسعه گردشگری و ارتباط میان اقوام و فرهنگ های مختلف خود می تواند منجر به آشنایی اقوام و فرهنگ ها با یکدیگر و در نهایت تقویت همبستگی ملی گردد.

کلمات کلیدی:

قومیت، گردشگری فرهنگی، گروه های قومی ایران، همدلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/433225>

